

Değişim

Halkı tarafından sevildiği kadar sayılan, adil ve muktedir bir kral varmış. Bir gün saray erkânındaki bütün bilgeleri huzuruna çağırarak şöyle demiş: “Garip bir ruh hali içindeyim. Kafam karışık. Sizden bana bir yüzük yapmanızı istiyorum. Bu öyle bir yüzük olmalı ki, baktığımda duygularımı dengelemeli. Mutsuz günlerimde beni neşelendirmeli, mutlu olduğumda da beni üzmeli.”

Bilgeler kafa kafaya vererek günlerce düşünmüşler... En sonunda, kralın isteğine uygun bir yüzük icat etmişler. Yüzüğün üstünde şöyle yazıyormuş: “BU DA GEÇER.”

Bir insanın duyguları, düşünceleri ve davranışları hayatıdır. Yaşam süreci içerisinde zaman zaman kendimizi boşlukta hissettiğimiz, yönümüzü bir türlü tayin edemediğimiz, önümüzdeki seçenekleri bile göremediğimiz muallâk devreler vardır. Böylesi dönemler kişiyi gelişmeye iten, sınırlarını genişleten, tekâmülünün mihenk taşlarının oturtulduğu büyüme dönemeçleridir.

Ego rahatını bozmak istemediğinden, insiyaki olarak hep kaçmak isteriz bu dönemlerden. Ama ruhsal yolculuk başka türlü tamamlanamaz. İnsanın yeni bir yaşama, yepyeni bir kişiliğe doğabilmesi, kendi içinde kuluçkaya yatması, hatta Tanrı'yla barışıp bütünleşebilmesi, eski bir aşinalıkla sımsıkı tutunduğu düşünce, davranış ve alışkanlıkları değiştirmesiyle mümkündür.

Ruhanî çalışmalarda, “çöl” önemli bir metafordur. Kişinin yalnız kalarak sessizlikte gerçek benliğini bulabildiği, nefsini aştığı, egosunu törpülediği, alçakgönüllü olmayı öğrendiği, insanlığını tamamen kabul ederek tanrısallığını idrak ettiği bir yerdir çöl. Ruhsal simyanın yapıldığı vahadır.

Çölde büyüyenler bilirler, içlerindeki karanlıkla savaşmanın zorluğunu ve zarureti. Lâkin insan, ancak bu sayede içindeki karanlığa ruhunun ışığını taşıyabilir. Orada bulduklarını severek, özdeşleşmekten kaçınarak kabul edebilir.

Bölünmüş bir kişiliğin bütünlük kazanabilmesi, egonun çekilerek yüksek benliğe yol verebilmesi için karanlığın derinliklerinde nelerin yattığını (Carl Jung'un deyişiyle “gölge”yi) anlamak çok önemlidir. Çünkü, bütünlüğümüzün anahtarı onun elindedir. Düalite oyununun

kurallarına göre ruhumuzun gelişmesi, ışığımızın güçlenmesi, titreşimimizin yükselmesi, aksi takdirde mümkün olamaz.

Aslında “gölge” bloke olmuş psişik enerjidir. Acı, mutsuzluk ve psikolojik yaraların kirlettiği, bilincin görmezden gelerek reddettiği hayat enerjisidir. Simyacıların, *lumen natura* dedikleri içsel ışık bu karanlığı dönüşüme uğratan, insana doğanın çalışma mekanizmalarını öğreten kutsal bir güçtür.

Simyada adi metallerin altına dönüştürülmesi, yani “opus”, eser; “nigredo” denilen siyah toprakla başlar. “Separatio”, ayrılma ve “conjunctio”, birleşme/kutsal evlilik ile devam eder; “rubedo”, kırmızılaşma ile de sonuçlanır. İşte, bizim çölü aşma sürecinde yaşadıklarımız da böyle bir şeydir. “Ayrılma” safhasında ego ciddî bir ameliyattan geçer, içimizdeki çelişkiler, olumsuz yönler ortaya çıkarak anlaşılır bir hale gelirler ve bilincin ışığında, tanrısal enerjilerin ateşinde eriyip giderler. Böylece insan kendisiyle uzlaşır. Ve uzlaştığı oranda da ruhuyla birleşir. Sevgiyle bütünleşir. Tanrı'nın sevgi ve şefkat dolu imajını yansıtan bir opus olur.

Son sözü gerçek bir bilgeye, Gary Zukav’a bırakıyorum: “Mutlak güçle donanmış bir insan sevginin içinde yaşar. Sevgi, ruhun enerjisidir. Sevgi, kişiliğe şifa verendir. Sevginin şifaya kavuşturamayacağı hiç bir şey yoktur. Var olan tek şey sevgidir.”

